

A PŘECE NÁM PATŘÍ VŠE

Kázání ze soboty 02.01.2021 – br. Michal Balcar

2 Kor 6,2-10

Úvod

Narodil jsem se v roce 1975. Pamatuji si, dejme tomu, dobu od svých pěti let, aby se to dobře počítalo. Takže posledních čtyřicet let. A dovolím si prohlásit, že rok 2020, který právě skončil, byl tím nejhorším z oněch čtyřiceti. Samozřejmě, že pamětníci roku 1968, a ještě více pamětníci let 1948 nebo doby Protektorátu, by toto mé tvrzení zpochybňovali. Ale pro mou generaci je to prostě tak. Horší rok než 2020 jsme nezažili.

Začíná rok 2021. Bude lepší? Nevím, ale dost možná, že ne.

Včerejšek byl dnem přání – co jsme si přáli? Všechno nejlepší do roku 2021? Ale současně tušíme, že ono to asi všechno nejlepší nebude.

A přece...

Vždyť je psáno: ‚V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.‘ Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy! Nikomu nedáváme v ničem příležitost k pohoršení, aby tato služba nebyla uvedena v potupu, ale ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, v mnohé vytrvalosti, v souženích, tísní, úzkostech, pod ranami, v žalářích, nepokojích, vyčerpanosti, v bezesných nocích, v hladovění; prokazujeme se bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, slovem pravdy, mocí Boží. Jsme vyzbrojeni spravedlností k útoku i k obraně, procházíme slávou i pohanou, zlou i dobrou pověstí; mají nás za svůdce, a přece mluvíme pravdu; jsme neznámí, a přece o nás všichni vědí; umíráme – a hle, jsme naživu; jsme týráni, a přece nejsme vydáni smrti; máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše.

Pavel v tomto oddílu klade proti sobě kontrastní výroky: křesťané jsou na jednu stranu podrobování žalářům, nepokojům, vyčerpanosti, bezesným nocem, hladovění, a přece se vykazují

bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, slovem pravdy, mocí Boží.

A ještě silnější kontrasty jsou v poslední části, kde souvětí obsahují spojku “a přece”.

mají nás za svůdce – a přece mluvíme pravdu

jsme neznámí – a přece o nás všichni vědí

umíráme, a hle jsme naživu

jsme týráni, a přece nejsme vydáni smrti

Vidíte? První století obsahovalo mnoho mnohem horších roků, než byl pro nás rok 2020. Pavel ví, o čem mluví. Ví, že život není lehký a občas je sakra těžký. A přece...

My nejsme týráni ani pronásledováni, nehladovíme, ani nejsme zavíráni do žalářů. Ale moc dobře rozumíme posledním třem výroky. Máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme. Ano, i my máme objektivní důvody, proč se rmoutit. Covid nám ze života vzal plno malých a některé velké radosti. I na nás doléhá celková otrávenost, únava a obavy z budoucnosti. Jen proto, že jsme křesťané, nejsme vůči tomu imunní. A přece se stále radujeme, protože naše radost není odsud.

Jsme chudí, a přece mnohé obohacujeme. My nejsme chudí, ale bojíme se ekonomických problémů, které se blíží. A já je nechci nijak bagatelizovat. Toto 'a přece' nám ale připomíná, že pravé bohatství je jinde než na našich účtech. Pravé bohatství je v tom, když obohatíme druhé.

A poslední: nic nemáme a přece nám patří vše. Co nám patří? Přece poklad, který je v nebi. I kdybychom tady neměli opravdu vůbec nic, tak nám patří všechno.

Pavel říká něco, co ve mně silně rezonuje:

- okolnosti nerozhodují o tom, jak budu jednat
- okolnosti nerozhodují o tom, co budu cítit
- okolnosti nerozhodují o tom, kým jsem

Opravdu nerozhodují? Není to jen líbivé hezké heslo? Vždyť i my jsme unavení, i nás to válcuje, i my jsme skleslí, i my jsme podráždění.

Jak najít sílu v ono 'a přece'?

Musíme uvěřit, že nyní je čas příhodný, nyní je čas spásy. Pavel ví, že to není nikdy snadné, proto je tam dvakrát hle! Vidět to, že je čas příhodný, když nikdo ostatní ho nevidí, to je víra navzdory řečeno hellerovsky. Musíme uvěřit, že ty první dva verše celé pasáže říkají pravdu. Že on nás vyslyšel a že nám přispěl na pomoc.

